

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: O. Y., narozený dne X,
státní příslušnost Tunisko,
bytem X,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2024, č. j. CPR-42563-4/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. CPR-42563-4/ČJ-2023-930310-V248, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 10. 2023, č. j. KRPU-121787-24/ČJ-2023-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný nenapravil pochybení správního orgánu prvního stupně a dostatečně se nevypořádal s otázkou přiměřenosti, a to ať již jde o proporcionalitu protiprávního jednání žalobce oproti dopadům do jeho rodinného a soukromého života, když jediným nezákonným jednáním žalobce je jeho neoprávněný pobyt na území, navíc z důvodu pobytu s přítelkyní, jež je občankou EU, navíc bez toho, aby bylo řádně přihlédnuto k tomu, že jde o rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a tedy z toho plynoucích důsledků, přinejmenším pokud jde o § 119a odst. 2 téhož zákona a povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů vyhoštění do rodinného a soukromého života účastníků řízení, tedy všech dotčených osob. Zdůraznil, že v inkriminovanou dobu na území pobýval skutečně bez platného povolení k pobytu, avšak nutno dodat, že v doprovodu občanky ČR, jeho družky T. K., se kterou mají vážný partnerský vztah a která jej na území aktuálně materiálně podporuje a sdílí spolu domácnost na jedné adrese. Ačkoli partnerský vztah trvá necelý rok, je zjevné, že jde o vztah intenzivní, který lze srovnat se vztahem manželským. Jasným důkazem toho je skutečnost, že partnerka žalobce byla těhotná, přičemž se bohužel ukázalo, že jde o mimoděložní těhotenství. Žalobce s družkou jasně deklarovali správním orgánům jejich zájem uzavřít v krátké budoucnosti manželství, a je tak zjevné, že spolu plánují budoucnost. V uzavření manželství jim brání skutečnost, že žalobce na území pobývá neoprávněně, a tedy nemůže získat pro matriční úřad nezbytný doklad potvrzující oprávněnost pobytu pro účely uzavření manželství. Trval na to, že správní vyhoštění by tak bylo nepřiměřeným zásahem do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.
3. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 18. 3. 2024 doložil oddací list, ze kterého vyplývá, že žalobce uzavřel dne 9. 3. 2024 v K. manželství s T. K., občankou ČR. Vzhledem k uvedené skutečnosti byl toho názoru, že se na něj hledí jako na rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jestliže jde v daném případě o řízení zahájené z moci úřední, v posuzované věci se zásada koncentrace řízení neuplatní, přičemž současně jde také o novou skutečnost, neboť k uzavření manželství došlo až po podání předmětné žaloby. Jestliže přitom současná situace neumožňuje žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění jako rodinnému příslušníku občana uložit, jsou dle žalobce dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

Vyjádření žalované k podané žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve které se s námitkami žalobce vypořádala, a shromážděný spisový materiál.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná se nedostatečně zabývala otázkou přiměřenosti rozhodnutí a dopadů, které bude mít toto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná obsáhle hodnotila na stranách 4 až 7 odůvodnění svého rozhodnutí a své závěry zcela logicky a srozumitelně odůvodnila. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto není důvodná.
8. Dále se soud zabýval námitkou žalobce stran přiměřenosti dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce spatřoval v tom, že zde má vztah se svou družkou, se kterou plánují uzavření sňatku.
9. V § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správní vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na dobu 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl přihlášen v hostelu Fontána v Praze 6 od 14. 4. 2023. Žalobce je držitelem cestovního pasu Tuniska č. X s platností od 26. 5. 2023 do 25. 5. 2028. Cestovní doklad neobsahuje žádné vízum či vstupní razítka. Zároveň nebyl nalezen záznam, který by žalobce opravňoval pobývat na území ČR.
11. Podle protokolu o výsledku ze dne 14. 8. 2023 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval autobusem někdy před pěti šesti měsíci z Německa do Prahy. O svůj cestovní doklad si zažádal na Tuniské ambasádě v Praze. Uvedl, že do ČR přijel, protože se mu zde zalíbilo a rozhodl se zde zůstat. Asi jeden rok žil ve Francii a také v Německu, kde také pobýval neoprávněně, ale přesto zde pracoval. Ve Francii začal mít blíže nespecifikované problémy, tak odjel do Německa. Pak jej do ČR pozval jeho kamarád M. z X. Dále uvedl, že věděl, že nemá v Německu a ve Francii oprávněný pobyt, tedy ani právo vstupu na území ČR, a pokud vstoupí na území ČR, bude zde pobývat také neoprávněně. Na ubytovně v Praze jej přihlásil kamarád, aby si mohl půjčit kolo. Vypověděl, že se v Praze nakonec moc nezdržel a jel přímo do Teplic za kamarádem. Krátce na to se seznámil se svou přítelkyní T., o žádné vstupní vízum do EU nikdy v minulosti nežádal, na území členských států EU vstoupil neoprávněně, lodí do Itálie, 10 dní byl v Itálii v záchytném zařízení, než byl propuštěn. Bydlí u přítelkyně T. v X asi 3,5 měsíce. Seznámil se s ní pomocí aplikace Tinder. Následně se potkali v jedné hospodě, kde se ten den sblížili, postupně se jejich vztah prohluboval a asi po 14 dnech se do přítelkyně zamiloval. Dále mj. uvedl, že rodina jeho přítelkyně navštívila jeho rodinu v Tunisku. Vypověděl dále, že je ženatý, jeho manželka žije ve Francii a měli by být v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozvodovém řízení, které zařizuje matka žalobce. Přítelkyně o jeho nelegálním pobytu ví. Důvodem odjezdu žalobce z Tuniska bylo, že na Tunisko zanevřel, protože měl obchod s koly, který mu byl vykraden, ale policie s tím nechtěla nic dělat. V ČR se mu líbí, chtěl by zde zůstat, založit rodinu, s přítelkyní komunikuje pomocí překladáče a částečně česky. Jeho pobyt v ČR financuje jeho přítelkyně T.

12. Dne 29. 8. 2023 byl sepsán protokol o výsledku svědka s T. K., přítelkyní žalobce. Ta uvedla, že se se žalobcem seznámila před 131 dny, že se poznali přes aplikaci Tinder. V té době byl žalobce u kamaráda, kterého se trochu bál, proto mu nabídla, aby se k ní přestěhoval. Kdy přicestoval do České republiky, přítelkyně žalobce nevěděla, ale věděla, že přijel autobusem, ale neřekl, jak se dostal do Francie. Do Evropy odešel kvůli tomu, že jeho otec zemřel na rakovinu, v Tunisku není dobrá zdravotní péče a otec z toho důvodu zemřel. Žalobce se postaral o rodinu a odešel. O jeho neoprávněném vstupu na území ČR ví a vlastně ho donutila k tomu, aby svůj pobyt začal nějak řešit. Dále uvedla, že spolu s matkou a tetou bydlí na adrese X v Teplicích od roku 2017, se žalobcem pak 131 dní, minus 14 dní, kdy u ní pouze přespával. Potvrdila, že jeho pobyt v ČR financuje společně se svou matkou. O. je ženatý, v současné době řeší rozvod, jeho manželka žije ve Francii, rozvod se protahuje, protože jeho rozvod řeší úřady v Tunisku. Také uvedla, že se necítí být zneužita k jeho legalizaci pobytu v ČR a rizik si je vědoma.
13. Soud především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR i EU pobýval bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Tato okolnost, které si ostatně žalobce byl plně vědom, nebyla předmětem žalobních námitek, a soud se jí proto více nezabýval.
14. Soud dále uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012–45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
15. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

16. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta.
18. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým dlouhodobým nelegálním pobytem na území ČR, a konstatuje následující skutečnosti.
19. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce o žádné vstupní vízum do EU nikdy v minulosti nežádal, na území členských států EU vstoupil neoprávněně, lodí do Itálie, 10 dní byl v Itálii v záchytném zařízení, než byl propuštěn. Poté nelegálně pobýval ve Francii, kterou pro blíže nespecifikované problémy opustil a přicestoval do Německa. Nato žalobce v dubnu 2023 přicestoval do ČR autobusem. Až poté, co přicestoval do ČR, se seznámil s T. K., se kterou začal později žít i ve společné domácnosti. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce v České republice nepodniká, ani není v zaměstnaneckém poměru. Finanční prostředky získává od své družky. V Tunisku má žalobce rodinu, kterou navštívila i jeho družka. Žádná objektivní překážka vycestování do Tuniska neexistuje.
20. Soud nepochybně fakt, že žalobce zde má družku. Nicméně je třeba zdůraznit, že žalobce si na území ČR vybudoval tento vztah až v době, kdy byla jeho pobytová situace značně nejistá, resp. nedisponoval od počátku žádným pobytovým oprávněním, a musel tedy vědět, že pobyt na území ČR mu může být kdykoli ukončen. Nemohl proto legitimně očekávat, že bude mít nepochybnou možnost setrvat v ČR a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43). Pokud si tak žalobce rodinný život založil až poté, kdy on i jeho družka věděli, že žalobce pobývá na území nelegálně, musel počítat s tím, že bude nucen žít odděleně od své družky. Přestože soud nijak nepochybně fakt, že nemožnost realizovat svůj rodinný život na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

představuje zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nejedná se o tak intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený.

21. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že žalobce v důsledku správního vyhoštění nebude moci zůstat v ČR se svou družkou. Soud zdůrazňuje, že rodinný život žalobce rozvíjel na území ČR až poté, kdy od vstupu na území EU, a zejména později i na území ČR, věděl, že pobývá na území ČR nelegálně, což podle judikatury ESLP vede zpravidla k závěru, že zjevně nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99).
22. Soud poukazuje dále na to, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života v zemi původu vyloučena, jakkoli by to jistě znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“. Soud rovněž podotýká, že žalobce má v zemi původu svou rodinu, a lze proto konstatovat, že žalobce má též vazby na území Tuniska.
23. Soud nikterak nezpochybňuje dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobce. Avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu – zájem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území – je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci jsou dány takové okolnosti, které převažují nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce by měl mít na paměti, že práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, a jak již soud uváděl s odkazem na judikaturu ESLP, existuje zde prostor správních orgánů pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající kupříkladu v nemožnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99), což v případě žalobce nevyšlo najevo. Dále by žalobce měl mít na paměti, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání šesti měsíců do rodinného a soukromého života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Soud dále poukazuje na to, že dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že se uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let. Na tomto místě soud směrem k žalobci připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců 5 let, takže uložení délky v řádu pouhých měsíců odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu. Jako neopodstatněnou námitku tedy soud shledal i námitku žalobce, podle které vůči němu mělo být použito méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit Českou republiku, neboť u žalobce bylo správně shledáno naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že je to především on, který by měl správním orgánům popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území ČR. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území ČR, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, jež si na území ČR vybudoval, zná. Soud proto považuje zcela obecnou námitku žalobce stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobce jak na území ČR, tak v zemi původu, a ze svých skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily své právní závěry. Námitky žalobce spočívající v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, jejich rozhodnutí jsou zjevně nepřiměřená, a tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou nedůvodné.
26. Žalovaná s ohledem na uvedené ve vztahu k uloženému správnímu vyhoštění správně shledala, že posouzení skutečnosti, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebylo v dané věci zásadní, neboť dle § 118 odst. 8 zákona o pobytu cizinců se pro účely této hlavy za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně. Žalobcův pobyt na území ČR byl přitom po celou dobu považován za přechodný dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, což ve své argumentaci žalobce zcela přehlíží.
27. V případě žalobce tedy nebylo ve vztahu ke správnímu vyhoštění nutné podrobněji zkoumat, zda se jedná o rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti zjišťovat, zda řádně doložil svůj trvalý partnerský vztah, neboť ani kladná odpověď na tuto otázku by nemohla ovlivnit závěr žalované s ohledem na přechodný pobyt žalobce na území ČR. Neboli i kdyby žalobce byl rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl by z důvodu § 118 odst. 8 téhož zákona považován za rodinného příslušníka ve vztahu ke správnímu vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Soud k tomu poukazuje na závěry uvedené v rozsudku ze dne 29. 8. 2023, č. j. 5 Azs 53/2023–18, ve kterém Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: „Žalobce a) svoji žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podal dne 5. 9. 2022 s poukazem na § 122 odst. 6 písm. a) a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy na ustanovení, podle nichž se – ve zmíněném mírnějším či preferenčním režimu – posuzují právě žádosti občanů EU nebo jejich rodinných příslušníků. Za rodinného příslušníka občana EU se přitom považoval i sám žalobce a), neboť má trvalý vztah se svojí životní partnerkou [žalobkyní b)], která je českou státní občankou a se kterou sdílí společnou domácnost od 1. 10. 2020. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně nikterak nezpochybňoval, naopak vycházel z toho, že v důsledku uvedeného trvalého partnerského vztahu je žalobce a) cizincem, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí: ‚Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.‘ Vedle toho ovšem správní orgán I. stupně vycházel také z § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: ‚Pro účely této hlavy [hlavy X (správní vyhoštění), pozn. NSS] se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně [dlužno dodat, že žalobce a) pobýval na území ČR přechodně, neboť mu svědčila tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, nehledě na to, že pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území – viz § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců]. Z uvedeného podle názoru NSS jednoznačně plyne, že v souzené věci došlo k podstatné změně okolností po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění – žalobce a) v době podání žádosti pobýval na území přechodně a současně se stal rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Nicméně mezi těmito rodinnými příslušníky občanů EU je nutno dále odlišovat, a sice: (i) privilegované (blízké) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který vychází z definice ‚rodinného příslušníka‘ podle čl. 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jím se rozumí manžel, registrovaný partner a za určitých okolností i potomci a předci v přímé linii); (ii) nepřilegované (vzdálené) rodinné příslušníky podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců neboli tzv. oprávněné osoby ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (jimi jsou za určitých podmínek ostatní rodinní příslušníci a rovněž partner, se kterým má občan EU doložený trvalý vztah). Žalobce a) jako partner žalobkyně b), české státní občanky, s níž má trvalý vztah, spadá zjevně do druhé z uvedených kategorií cizinců – tzv. oprávněných osob, jimž usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt, aniž by jim však nutně musel zachovat stejné postavení jako první kategorii cizinců. Ostatně právě to bylo jedním z důvodů novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 274/2021 Sb., který s účinností ode dne 2. 8. 2021, tedy ještě před podáním žádosti žalobce a), změnil dosavadní pojetí definice rodinných příslušníků občanů EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců založené na prakticky totožném postavení obou kategorií cizinců. (...) Postavení rodinných příslušníků spadajících pod § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se (zcela v souladu s úmyslem zákonodárce) danou novelou zhoršilo, a to v celé řadě ohledů, včetně toho, že žádosti žalobce a) nemohla policie vyhovět, což bylo jasné na první pohled – žalobce a) totiž nelze pokládat za rodinného příslušníka občana EU, na něhož dopadá preferenční režim daný § 122 odst. 6 a 7 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je výsledkem jednoduché subsumpce skutkového stavu pod relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců – konkrétně § 15a odst. 3, § 118 odst. 7 a § 122 odst. 6 a 7. Jde o aplikaci těchto tří ustanovení zákona o pobytu cizinců, nikoli sofistikovanou úvahu podmíněnou ‚měřítky cvičeného oka profesionálního úřednického aparátu, který se na pobytové záležitosti specializuje‘, jak svérázně uvedl městský soud.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Žalovanou bylo s ohledem na výše uvedené závěry adekvátně posouzeno, že se v případě žalobce jednalo po celou dobu o přechodný pobyt, a správný byl proto i závěr, že nebyl důvod se ve vztahu ke správnímu vyhoštění detailně zabývat tím, zda je možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, respektive v této souvislosti ani tím, zda byl jeho partnerský vztah žalobce trvalý. Partnerský vztah žalobce bylo třeba zohlednit především ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, což bylo řádně provedeno.
30. Soud dále zdůrazňuje, že v posuzované věci neshledal důvody pro prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. stran nového tvrzení žalobce, že po vydání napadeného rozhodnutí dne 9. 3. 2024 uzavřel sňatek. K výjimce z pravidla, že soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, má soud přistoupit pouze ve zcela ojedinělých situacích. V případě žalobce by se to mohlo týkat porušení zásady non-refoulement, tedy závazku státu, že nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Nic o tom, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování či vážná újma na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, žalobce netvrdil a ani z obsahu správního spisu neplyne. Soud proto nemohl přihlídnout k žalobcem nově tvrzené skutečnosti, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, že dne 9. 3. 2024 uzavřel manželství s občankou ČR.
31. Ze stejného důvodu soud neshledal důvody pro provedení dokazování oddacím listem, který žalobce toliko doložil, ale nenavrhoval provedení dokazování. Soud proto pro nadbytečnost dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování žalobcem doloženým oddacím listem, neboť oddací list má prokazovat skutečnost, které nastaly pro vydání napadeného rozhodnutí.
32. Soud též poukazuje na § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie může na žádost občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže došlo k podstatné změně okolností, které byly důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze žalobcem v doplnění žaloby tvrzené skutečnosti, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, že dne 9. 3. 2024 uzavřel manželství s občankou ČR, lze dovodit, že došlo k podstatné změně okolností po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění spočívající v tom, že se stal rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. S takovou situací zákon o pobytu cizinců výslovně počítá, a žalobce tak může využít žádosti o vydání nového rozhodnutí dle § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. dubna 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.